

Dia 1

L'horitzó és apaïsat, com la mirada, amb una línia predominant i la resta que hi aboca. Per això, si a l'òptica de la càmera no li dones cap ordre, si no la modifiques, les fotografies surten apaïsades, amb la base més ampla que l'alt, com la del camí que remunta el curs del riu. Com l'horitzó, tan humà.

Han florit les roselles, totes. Els camins s'han omplert de gent. Com mai. I caminem. Ningú sap cap on. Però avancem. Un virus ens ha posat a caminar. El camí que remunta el riu avui és més ple que mai. I les roselles, vermelles. Enceses. Ta-ta-ta-taaa!

Dia 2

«Declaro l'estat de pesta. Tanquin la ciutat. [...]

A partir d'aquest moment, es pot dir que la pesta va ser el nostre únic assumpte.»

Em tanco, ara sí. Sense camí que remunta el riu, sense horitzó, sense base ampla. Contra l'argument de l'empirisme radical, hem de suposar que demà es farà de dia una altra vegada: la llum requerirà i el blau no sabrà com negar-s'hi. El fil del blau, el cel cada dia, des del mateix punt del pati i quadrat, que és el format de la finestra i no de l'horitzó. Cel confinat, amb l'ample i l'alt iguals, sense línia predominant, sense amplitud, sense recorregut. Cada dia, per no perdre'm en el laberint dels dies tancats.

Dia 4

Beethoven va escriure el concert número 5 per a piano, l'*Emperador*, en dies de guerra, quan l'exèrcit francès bombardejava Viena i ningú no podia sortir al carrer, però alguns incomplien les ordres de la ciutat i caminaven pels parcs buscant el to i el semitò dels ocells, com Beethoven, que ja no els sentia però encara els buscava, i les autoritats els amonestaven i els enviaven a casa de nou, confinats. Quanta emoció escrita en dies de guerra, quan els vienesos tenien por i els soldats també en tenien, por de morir, perquè la mort fa por, i més quan és a la vora i xiuxiueja, com les bales quan passen abans de caure i no saps mai com de lluny o com de prop cauran. I cauen. Com els cossos, que cauen, a plom, quan moren. Al poble on visc no cauen bales però avui han vingut dues ambulàncies a emportar-se persones i jo he buscat el segon moviment d'aquesta música escrita en dies de guerra i he escoltat la seva pau sobrehumana amb la mirada ben quieta. Oberta però quieta, com l'obturador de la càmera al matí, quan busca el cel.

Demà arriba la meva filla. Demà tornarà a sonar el piano, el de casa, no el de Beethoven.

Dia 9

«Cadascú va haver d'acceptar viure al dia, sol sota el cel». Albert Camus va inventar una ficció moderna sobre la pesta fa més de setanta anys, algun dia de 194... Vaig comprar *La pesta* un juny de fa molts estius però no vaig aconseguir avançar pels seus carrers a vessar de rates que contaminaven persones i d'humans que morien de matinada i d'autoritats sanitàries que comptaven cossos i emetien estadístiques, i el llibre va tornar al prestatge a l'espera d'un estat de lectura indefinit, d'una predisposició fatalment epidèmica, que ha arribat sense anunciar-se.

He deixat de girar la clau al matí per tornar-la a girar, en sentit invers, al capvespre. El que no he deixat de fer, cada matí, és obrir l'habitació de la meua filla perquè hi entri la llum. Al vespre, torno a baixar l'estor blanc.

Quatre notes arrapades a l'inconscient col·lectiu.

Dia 15

Sobrevola el pati en direcció nord, a velocitat constant i guanyant alçada quan l'aire li posa fàcil, com acostumen a fer les aus carronyaires. Quan veig la línia de vol, obro l'obturador. *Freude!*

Trucada diària a la meva filla. Totes aquelles qui ens hem separat amb els fills petits hem trencat el cordó umbilical molt abans del que hagués tocat. La mare també es va arrencar el cordó abans del que tocava: el cordó que l'agafava a la vida. Esquinçar un cordó sempre deixa ferida. I la ferida mai no dorm. L'experiència de ser filla i la de ser mare, dues línies que convergeixen en l'arc d'una vida. És aquesta la feina que ha vingut a fer aquest estrany recés del món: fer emergir absències i suturar-ne d'altres?

Línia de vol al cel del pati.